

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. Пловдив, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500439 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №894 от 27.06.2023г., постановено по гр.дело №2886/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 12000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане, като иска за разликата над уважения до пълния предявен размер от 25500лв., както и искането за присъждане на обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва

върху обезщетението за неимуществени вреди за периода от 06.11.2017г. до 07.11.2019г., са отхвърлени; П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 650лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с воденото наказателно производство, ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане, като иска за разликата над уважения размер до пълния предявен от 1000лв., както и искането за присъждане на обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди за периода от 06.11.2017г. до 07.11.2019г., са отхвърлени; П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 751,47лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., представляващи стойността на пътните разходи от гр.П. до гр. М., направени от него във връзка с воденото наказателно производство, ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане, като иска за разликата над уважения размер до пълния предявен от 1200лв., както и искането за присъждане на обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди за периода от 06.11.2017г. до 07.11.2019г., са отхвърлени; П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 725,71лв. – направени разноси за производството; П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивски окръжен съд, сумата от 350лв., представляваща изплатени от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица

по допуснатите СМЕ и ССЕ.

Недоволна от така постановеното решение е останала жалбоподателят П. на Р., която го обжалва във всички осъдителни части с доводи за неправилност, поддържайки да са налице основанията за приложение на чл.5,ал.1 от ЗОДОВ, както и да не са събрани надлежни доказателства за действително претърпени неимуществени вреди, които да са пряк и непосредствен резултат от обвинението и да са значителни или изключително тежки, извън обичайните, обезщетението за които следва да бъде преценено според общоприетия критерий за справедливост, икономическите условия в страната и при отчитане на принципа, че обезщетението не може да бъде средство за неоснователно и неправомерно обогатяване. По подробно изложените съображения се претендира за отмяна на решението в обжалваните му части, евентуално за намаляване на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

Въззиваемата страна А. Н. Б. е депозирал чрез пълномощниците адв.П. Г. и адв.Й. С. - Ф. писмен отговор на въззивната жалба с изложени в него аргументи за нейната неоснователност и искане тя да бъде отхвърлена и да се присъдят направените за въззивната инстанция разноски.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане са предявените от А. Н. Б. против П. ***** искове по чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетения за неимуществени и за имуществени вреди, претърпени вследствие повдигнатото и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., до уважените с обжалваното в тези му части първоинстанционно решение размери.

Исковете се основават на твърдения за целия период на воденото наказателно производство ищецът да се е намирал под непрекъснат стрес, изпитвал постоянна тревога, страх и срам, че е обвинен в престъпление, което

не е извършил, като несправедливото и неоснователно обвинение навредило на доброто му име и авторитет, тъй като в продължение на 14 години бил изпълнителен директор на завод „Б.“АД в грМ. и работодател на повече от 500 човека в града и околните населени места, която информация се разчула в сравнително малкия град и се отразила на създадените през годините контакти и приятелства. Силно ограничил социалните си контакти в района, където бил уважаван и авторитетен ръководител до самото му пенсиониране през 2012г., спрял да се вижда с приятели и да общува активно както преди, нямал желание да разговаря с никого от семейството и отклонявал поканите на семейни приятели, тъй като нямал желание да вижда тяхното съчувствие или да дава обяснения. Испитвал непрестанно тревога от това как ще завърши делото, трудно заспивал вечер и често се будел. Само два месеца след оневиняването му бил диагностициран с онкологично заболяване – рак на бъбрека, което наложило спешна операция, при която му бил отстранен десния бъбрек, като лечението продължава и до настоящия момент, а причина за заболяването е търпеният от него за времето на наказателно преследване стрес. Пътувал 10 пъти с автомобил от гр.П. до гр. М. за участие в процесуални действия пред органите на разследването и съда, за което извършил пътни разходи, както и заплатил адвокатски хонорар по досъдебното производство и пред двете съдебни инстанции.

С отговора на исковата молба ответникът е заявил възражение за изтекла петгодишна погасителна давност по чл.110 от ЗЗД по отношение на претендираните обезщетения. Оспорил е наличието на претърпени неимуществени вреди, които да са резултат от действията на П.. Оспорил е претенцията за неимуществени вреди по размер, който счита за завишен и несъответен на чл.52 от ЗЗД и на съдебната практика. Заявил е възражение за изтекла тригодишна погасителна давност по чл.111,ал.1,б.В от ЗЗД по отношение на претендираната законна лихва върху обезщетенията за имуществени вреди. Поискал е да се приложи чл.5,ал.1 и ал.2 от ЗОДОВ.

С първоинстанционното решение е прието въз основа на материалите по приложеното НОХД №47/2017г. на РСМ. против ищеца да е образувано наказателно производство и да му е повдигнато обвинение за престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е оправдан с влязла в

сила на 06.11.2017г. присъда, вследствие на което да е претърпял сочените от свидетелите негативни изживявания – тревоги, напрежение, стрес, притеснение от обстоятелството, че е обвинен в престъпление, което не е извършил, страх от неоснователно осъждане, и да са налице предпоставките на чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ответника. При определяне на дължимия размер на обезщетението за неимуществени вреди, съдът е съобразил техния характер, продължителността на наказателното производство от около три години, извършваните спрямо него процесуални действия, взетите най-леки мерки за неотклонение „парична гаранция“ и „подписка“, предвиденото за престъпленията наказание „лишаване от свобода“ до пет години, предизвикало силно безпокойство у ищеца като човек с чисто съдебно минало и липса на досег с правозащитните органи. Не са взети предвид показанията на св.В. Б.а относно обществения отзвук на наказателното производство, поради липса на твърдения за такъв в исковата молба. Приети са за недоказани твърденията за уронване на доброто име и авторитет пред обществеността на грМ., както и наличието на пряка причинна връзка между заболяването – карцинома ренис декстра и воденото наказателно производство като стресогенен фактор, с оглед приетото заключение на СМЕ. Прието е за установено в досъдебното производство ищецът да е бил представляван от адв.Й. С. и адв.С. и ищецът да е заплатил на адв.С. адвокатски хонорар в размер на 650лв. по ДПЗС №0085626/25.11.2014г., като доказателства за заплащане на възнаграждението в размер на 400лв. за адв.С. по ДПЗС №75491/03.11.2016г. да не са представени. Прието е въз основа на показанията на св.Б.а и материалите по приложеното дело ищецът да е пътувал от гр.П. до гр. М. с личния си автомобил „ШО“ за явяване пред органите на досъдебното производство и в съдебни заседания общо 9 пъти, за което, според приетото заключение на ССЕ, да са извършени разходи за гориво от общо 751,47лв. Прието е за неоснователно възражението за изтекла погасителна давност за обезщетенията, тъй като петгодишната такава по чл.110 от ЗЗД тече от влизане в сила на оправдателната присъда на 06.11.2017г., каквато е спряла да тече за периода 13.03.2020г.-20.05.2020г., съгласно чл.3,т.2 от ЗМДВИП, и не е изтекла нито към датата на подаване на исковата молба чрез куриер на 04.11.2022г., нито към датата на постъпването ѝ в съда на 07.11.2022г. Прието е за неоснователно възражението по чл.5,ал.1 и ал.2 от ЗОДОВ, предвид

липсата на данни за изключване или намаляване на отговорността на ответника. Прието е за основателно възражението за изтекла тригодишна погасителна давност по чл.111,б.В от ЗЗД по отношение на лихвите върху главниците за периода от 06.11.2017г. до 07.11.2019г.

Настоящата инстанция, с оглед служебните си правомощия по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваните му части и за допустимо.

Безспорно е установеното въз основа на материалите по приложеното НОХД №47/2017г. на Районен съдМ., че с Постановление от 09.01.2015г. на ОПМ. от ДП №48/2013г. по описа на ОСЛО при ОПМ., по което с Постановление от 25.11.2014г. ищецът Б. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.203,ал.1 вр. чл.201 вр. чл.26,ал.1 от НК и спрямо него е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“, са отделени материали и образувано ДП №6/2015г. по описа на ОСЛО при ОПМ. за престъпление по чл.255,ал.1,т.6 от НК срещу неизвестен извършител – длъжностно лице в „Б.“АДМ., което чрез използване на документи с невярно съдържание при водене на счетоводството на дружеството е избягнало установяване на данъчни задължения в големи размери. С Постановление от 18.06.2015г. на ОПМ. ДП 6/2015г. е обединено с ДП №52/2014г., образувано на 17.12.2014г. срещу неизвестен извършител – длъжностно лице от „Б.“АДМ., за престъпление по чл.202,ал.2,т.1 вр. чл.202,ал.1,т.1 вр. чл.309,ал.1 вр. чл.26,ал.1 от НК. Със заключително мнение от 09.02.2016г. разследващият орган е изразил мнение за прекратяване на наказателното производство за престъпление по чл.255 от НК поради липса на съставомерност, тъй като е установено данъчните задължения да не са в „големи размери“. С Постановление от 15.02.2016г. на ОПМ. ДП №6/2015г. е върнато за допълнително разследване. Със заключително мнение от 24.02.2016г. разследващият орган е изразил повторно мнение за прекратяване на наказателното производство за престъпление по чл.255 от НК и за наличие на данни за извършено престъпление по чл.212,ал.2 от НК от компетентността на РПМ.. С Постановление от 26.02.2016г. на ОПМ. наказателното производство за престъпление по чл.255,ал.1,т.6 от НК е прекратено и ДП №6/2015г. е изпратено по компетентност на РПМ., с оглед данните за извършено престъпление по чл.212,ал.2 вр. ал.1 от НК. С Постановление от

03.11.2016г. ищецът А. Б. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.310,ал.1 вр. чл.309,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. чл.26,ал.1 от НК за това, че в периода от 20.01.2010г. до 30.09.2011г. в качеството си на изпълнителен директор на „Б.“АД при условията на продължавано престъпление в съучастие като извършител е съставил и употребил неистински частни документи с невярно съдържание - граждански договори между „Б.“АД и лица-пенсионери за възлагане на дейности, за да докаже, че съществуват отношения по възлагане на такива, и за престъпление по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. чл.26,ал.1 от НК за това, че в същия период е съставил официални документи /разходни касови ордери/, в които удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъдат ползвани тези документи като доказателства за тези обстоятелства. Спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“. Разследването е приключило с обвинително заключение от 06.12.2016г. с мнение за предаване на съд. Внесен е в съда на 10.01.2017г. обвинителен акт, по който е образувано НОХД №47/2017г. по описа на РСМ., като с протоколно определение от 13.03.2017г. е потвърдена мярката за неотклонение „подписка“. Постановена е присъда №13/13.03.2017г., с която Б. е признат за невиновен и оправдан по обвинението за посочените престъпления, потвърдена с окончателно Решение от 06.11.2017г., постановено по ВНОХД №87/2017г. по описа на ОСМ.. По тази фактическа обстановка спор във въззивното производство не е повдигнат.

Така установените обстоятелства за образувано наказателно производство, по което ищецът Б. е бил привлечен като обвиняем за извършване на конкретни престъпления, за които е оправдан с влязлата в сила присъда на наказателния съд, обосновават пасивната материалноправна легитимация на ответната П. на Р. като държавен орган, под чието ръководство и надзор е водено, в хипотезата на чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ.

Несъмнено ищецът в случая е търпял типичните за всеки индивид, подложен на незаконно наказателно преследване, неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания, свързани с притеснения във връзка с воденото производство, страх от осъждане, накърняване на доброто име и достойнството, отчуждение, за каквито и причинно-следствената им връзка с наказателното производство дори не е необходимо да се събират нарочни

доказателства, поради което възраженията на жалбоподателя за липса на надлежни доказателства в тази насока са неоснователни. Неоснователно е оспорването на доказателствената стойност на показанията на ангажираните от ищеца свидетели В. Б.а и Е. Б.а – негови съпруга и снаха, като изхождащи от заинтересовани в негова полза лица по смисъла на чл.172 от ГПК, тъй като те възпроизвеждат непосредствените си възприятия относно неговото състояние и поведение като хора от най-близкото му обкръжение и само потвърждават той реално да е търпял посочените негативи. Неоснователно е и позоваването на жалбоподателя на липсата на назначена по делото съдебно психиатрична и психологична експертиза, необходимостта от каквато възниква при твърдения за специфични вреди, надхвърлящи посочените обичайни отрицателни преживявания, каквито не се твърдят от ищеца. Същият се е позовал на специфични вреди, свързани с влошаване на физическото, а не на психическото здравословно състояние, като причинно-следствената връзка между преживения вследствие наказателното производство стрес и диагностицираното около два месеца след приключването му онкологично заболяване е отречена с приетото заключение на СМЕ. Първоинстанционният съд, противно на възраженията на жалбоподателя, е отчел липсата на доказателства в резултат на наказателното преследване да е било уронено доброто име и авторитет пред обществеността на грМ.. Следва да се съобрази, обаче, че към момента на привличане на ищеца като обвиняем той вече, считано от 02.05.2012г., е бил пенсионер, който до тогава не е бил осъждан и не е имал досег с правоохранителните органи, като през последните около 15 години е бил изпълнителен директор на „Б.“АД и като такъв, според св.В. Б.а и св.Е. Б.а, е бил всеотдаен в работата си, работел с удоволствие, отнасял се към предприятието с грижа като към свое и обичал да говори с охота за работата си, а повдигнатите спрямо него обвинения са за престъпления именно в това негово ръководно длъжностно качество, при което, макар и същите да не са дискредитирали личността му сред обществеността на грМ., са довели до значителен интензитет на негативните преживявания от накърняване на доброто име и достойнството на човек, отдал последните години от професионалната си дейност на добруването на повереното му предприятие. Отчитайки това и другите конкретни обстоятелства от значение за прилагане на принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД, според които: повдигнатите обвинения са за

престъпления, които не са тежки по смисъла на чл.93,т.7 от НК, но за тях се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до пет години, угрозата от налагане на каквото неминуемо за човек с чисто съдебно минало е свързана със значителни по сила и интензитет притеснения от изхода на производството; спрямо ищеца са били взети най-леките мерки за неотклонение, при което не е търпял съществени ограничения и притеснения, свързани с тях; наказателното производство е протекло в досъдебна и съдебна на две инстанции фази, което обосновава значителен интензитет на търпените негативи, но още на първа инстанция ищецът е бил оправдан; наказателното производство е протекло във всичките му фази в разумен срок от общо около 3 години, както и съобразявайки социално-икономическите условия в страната към релевантния период, настоящата инстанция намира за дължимо обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12000лв., каквото правилно е определено от първоинстанционния съд.

Във въззивното производство страните не повдигат спор по фактите, касаещи заплатените от ищеца разходи за адвокатско възнаграждение в размер на 650лв. и за транспорт при придвижването му от гр.П. до гр. М. в общ размер от 751,47лв. във връзка с воденото наказателно производство, поради което те не подлежат на преразглеждане. Така извършените от ищеца разходи имат характер на имуществени вреди под формата на претърпени загуби и са пряка последица от незаконното обвинение в извършване на престъпления, поради което ответникът дължи обезщетяването им.

Настоящата инстанция намира с отговора на исковата молба да не са изложени конкретни фактически обстоятелства за недобросъвестно поведение на ищеца, създадо предпоставки за повдигане и поддържане на незаконното обвинение в извършване на вменените му престъпления или способствало за забавяне или опорочаване на разследването, за да се приемат за надлежно релевирани в предмета на спора възражения по чл.5,ал.1 и ал.2 от ЗОДОВ. В отговора на исковата молба се съдържа единствено позоваване на цитираните разпоредби, но не и доводи, обосноваващи приложението им. Следва да се има предвид, че правната квалификация на предявените от страните претенции и възражения се определя от съда въз основа на изложените от тях фактически обстоятелства, на които се основават. Подобни факти не се сочат и с въззивната жалба, в която жалбоподателят се позовава най-общо на

всички събрани в наказателното производство доказателства, които, според него, са били достатъчни за повдигане на обвинение, но не изтъква конкретно недобросъвестно поведение на ищеца, вследствие на което единствено да се е стигнало до повдигането на такова, като направени неистински признания за извършване на престъпленията или умишлено въвеждане в заблуждение на органите по разследването за обективно съществуваща престъпна обстановка с цел да бъдат прикрити определени обстоятелства или лица. Поведение на ищеца, което да води до освобождаване или намаляване поради съпричиняване на отговорността на ответника, не се и установява по делото.

Заявеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията за обезщетения за неимуществени и имуществени вреди не се поддържа от ответника във въззивното производство. Същото е и неоснователно, с оглед задължителните указания по т.4 от Тълкувателно решение №3 от 22.04.2005г. по тълк.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС относно началния момент на давността с влизане в сила на оправдателната присъда, от който в случая – 06.11.2017г., до датата на подаване чрез куриер на 04.11.2022г. на исковата молба давността не е изтекла, при отчитане и спирането на срока за периода 13.03-20.05.2020г., съгласно чл.3,т.2 от ЗМДВИП, както правилно е приел първоинстанционният съд.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваните му с нея осъдителни части като правилно.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемия за присъждане на направените от него за въззивното производство разноски, на основание чл.10,ал.3 от ЗОДОВ, жалбоподателя следва да бъде осъден да му заплати сумата от 1550лв. за адвокатско възнаграждение по представен договор за правна помощ от 25.09.2023г. с пълномощника адв.Й. С. - Ф..

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №894 от 27.06.2023г., постановено по гр.дело №2886/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, В ЧАСТТА, с която П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 12000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане; В ЧАСТТА, с която П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 650лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с воденото наказателно производство, ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане; В ЧАСТТА, с която П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 751,47лв. – обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпления по чл.310,ал.1 във връзка с чл.309,ал.1 вр. с чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК и по чл.311,ал.1 вр. чл.20,ал.2 вр. с чл.26,ал.1 от НК, за които е признат за невиновен и оправдан с влязла в сила на 06.11.2017г. присъда №13/13.03.2017г., постановена по нохд №47/2017г. по описа на РСМ., представляващи стойността на пътните разходи от гр.П. до гр. М., направени от него във връзка с воденото наказателно производство, ведно със законната лихва, считано от 07.11.2019г. до окончателното изплащане; В ЧАСТТА, с която П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 725,71лв. – направени разноски за производството; И В ЧАСТТА, с която П. ***** с

адрес: гр.С., бул. В. № *, е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивски окръжен съд, сумата от 350лв., представляваща изплатени от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица по допуснатите СМЕ и ССЕ.

ОСЪЖДА П. ***** с адрес: гр.С., бул. В. № *, да заплати на А. Н. Б. с ЕГН:*****, от гр.П., ул. М. Т. № **, ет. *, сумата от 1550лв. /хиляда петстотин и петдесет лева/, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____